

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ū - Ŵ **Κ.Α.Π.**

ΚΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 38720/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

24 Απριλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 24 Απριλίου 2008

- υπογραφή -

S. NIELSEN

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση ū - Ŵ **κ.λ.π. κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinvernì,

Γεώργιο Νικολάου,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 27 Μαρτίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 38720/05) προσφυγής, την οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας 44 Έλληνες υπήκοοι («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 12 Οκτωβρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται ενώπιον από τη Δικηγόρο Αθηνών Ζ. Τσιλιούκα-Μούσμουλα. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Μ. Απέσσο, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Ο. Πατσοπούλου, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 7 Νοεμβρίου 2006, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Οι προσφεύγοντες ανήκουν στο Ε.Σ.Υ. και υπηρετούν στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών «Λαϊκό». Στις 27 Σεπτεμβρίου 1993, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή για καταβολή οικογενειακού επιδόματος.

5. Στις 23 Νοεμβρίου 1994, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε την αγωγή των προσφευγόντων (απόφαση 10713/1994).

6. Στις 2 Μαρτίου 1995, οι προσφεύγοντες ήσκησαν έφεση.

7. Στις 30 Οκτωβρίου 1997, το Εφετείο Αθηνών επεκύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 4149/1997).

8. Στις 26 Ιουνίου 1998, οι προσφεύγοντες ήσκησαν αίτηση αναιρέσεως.

9. Στις 13 Δεκεμβρίου 2004, το Συμβούλιο της Επικρατείας ακύρωσε τη διαδικασία δυνάμει του ν. 2944/2001, ο οποίος δημοσιεύθηκε στις 8 Οκτωβρίου 2001 και προβλέπει ότι αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αποκλείεται όταν το οικονομικό αντικείμενο της διαφοράς είναι κατώτερο των 2.000.000 δραχμών (περίπου 6.000 ευρώ) (απόφαση 3532/2004). Η απόφαση αυτή

καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 22 Απριλίου 2005.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

10. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

11. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, η οποία διεξήχθη με ταχύτητα, δεν επιδέχεται κριτική. Προσθέτει δε ότι το αντικείμενο της διαφοράς δεν ήταν τόσο σημαντικό για τους προσφεύγοντες. Επιπροσθέτως, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η υπερφόρτωση του πινακίου των διοικητικών δικαστηρίων, και ειδικότερα του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν επέτρεψε την εξέταση της υποθέσεως εντός βραχύτερου χρονικού διαστήματος.

A. Επί του παραδεκτού

12. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

13. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 27^η Σεπτεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και ολοκληρώθηκε στις 13 Δεκεμβρίου 2004, με τη δημοσίευση της αποφάσεως 3532/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, ένδεκα έτη και πλέον των δύο μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

14. Το Δικαστήριο υπομνήσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και

λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, ΕΔΔΑ 2000-VII).

15. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. *Τζαγγαράκη κ.λ.π. κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 17965/03, παρ. 17-20, απόφαση της 26^{ης} Ιανουαρίου 2006).

16. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας επί δέκα και πλέον έτη, χρονικό διάστημα το οποίο, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, είναι από μόνο του μη εύλογο για έναν και μοναδικό βαθμό δικαιοδοσίας. Περαιτέρω, όσον αφορά το επιχείρημα της Κυβερνήσεως περί υπερφορτώσεως του πινακίου των διοικητικών δικαστηρίων, το Δικαστήριο επισημαίνει εκ νέου ότι αρμόδια να οργανώνουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπον ώστε τα δικαστήριά τους να δύνανται να εγγυώνται σε κάθε πρόσωπο το δικαίωμα να επιτυγχάνει την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί των αμφισβητήσεων των σχετικών προς τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως εντός ευλόγου προθεσμίας, είναι τα Συμβαλλόμενα Κράτη (βλ. *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 35382/97, παρ. 24, ΕΔΔΑ 2000-IV).

17. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ

18. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι η απόφαση 3532/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας τους αποστέρησε την καταβολή του εν λόγω

επιδόματος, το οποίο, όπως διατείνονταν, δικαιούνται, και επικαλούνται το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο ορίζει :

«Παν φυσικό ή νομικό πρόσωπο δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμιση της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιο συμφέρον ή προς εξασφάλιση της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

Επί του παραδεκτού

19. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες απαίτηση δεν δύναται να θεωρηθεί ως «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, αφού δεν έχει βεβαιωθεί από τελεσίδικη δικαστική απόφαση. Αυτή, ωστόσο, είναι η προϋπόθεση για να είναι μία απαίτηση βεβαία και απαιτητή και, ως εκ τούτου, να προστατεύεται από τη διάταξη αυτή (βλ., ειδικότερα, *Ελληνικά Διωλιστήρια και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος*, απόφαση της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1994, série A, n° 301-B, σελ. 84, παρ. 59).

20. Ειδικότερα, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, καθ' ον χρόνο η υπόθεση των προσφευγόντων εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, από την αγωγή τους δεν εγεννάτο υπέρ αυτών δικαίωμα απαιτήσεως, αλλά μόνο το ενδεχόμενο επιτεύξεως παρόμοιας απαιτήσεως. Επομένως, οι αποφάσεις με τις οποίες απερρίφθησαν τα αιτήματα των προσφευγόντων, δεν ηδυνήθησαν να έχουν ως αποτέλεσμα την αποστέρηση των προσφευγόντων από περιουσιακό στοιχείο, του οποίου τύγχαναν κύριοι.

21. Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

22. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της

παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

23. Οι προσφεύγοντες ζητούν το εφάπαξ ποσό των 3.800 ευρώ έκαστος για την υλική και ηθική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν.

24. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις των προσφευγόντων. Υποστηρίζει δε ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση.

25. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβιάσεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, αφορά αποκλειστικώς στο γεγονός ότι παραβιάσθηκε το δικαίωμα των ενδιαφερομένων να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία των προσφευγόντων.

26. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επιμήκυνση της επίδικης διαδικασίας πέραν της «ευλόγου προθεσμίας» προξένησε στους προσφεύγοντες βεβαία ηθική ζημία, η οποία δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημιώσεως. Το Δικαστήριο λαμβάνει, επίσης, υπόψη τον αριθμό των προσφευγόντων, τη φύση της διαπιστωθείσης παραβιάσεως, ως και την ανάγκη καθορισμού των ποσών κατά τρόπο που το συνολικό ποσό να συνάδει με τη νομολογία του επί παρομοίων υποθέσεων και να είναι εύλογο υπό το φως του διακυβεύματος της εν λόγω διαδικασίας (*Αρβανιτάκη-Ρομποτή κ.λ.π. κατά Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 27278/03, παρ. 36, απόφαση της 15^{ης} Φεβρουαρίου 2008). Επίσης, λαμβάνει υπόψη την απουσία αιτιώδους συνδέσμου ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία των προσφευγόντων. Εν όψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο επιδικάζει 1.900 ευρώ σε έκαστο των προσφευγόντων για την ηθική ζημία την οποία υπέστησαν, πλέον οιαδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

27. Οι προσφεύγοντες ζητούν το συνολικό ποσό των 29.000 ευρώ για τα έξοδα που πραγματοποίησαν στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και προσκομίζουν δέκα τιμολόγια συνολικού ποσού 6.000 ευρώ.

28. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα στα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποιήθηκαν για τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και τη διάρκεια της διαδικασίας, και εκτιμά ότι πρέπει να απορριφθεί το αίτημα αυτό.

29. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], αριθ. προσφυγής 31107/96, παρ. 54, ΕΔΔΑ 2000-XI). Περαιτέρω, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι είναι δυνατόν η μεγάλη διάρκεια μιας διαδικασίας να έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που βαρύνουν τον προσφεύγοντα, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι αρμόζει, επομένως, να λαμβάνονται υπ' όψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25^{ης} Ιουνίου 1987, série A n° 119-A, σελ. 15, παρ. 37). Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάζει από κοινού στους προσφεύγοντες 1.000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οιοιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

30. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει σε έκαστο των προσφευγόντων, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 1.900 ευρώ για ηθική ζημία και από κοινού στους προσφεύγοντες 1.000 ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οιοιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 24 Απριλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος

Ονομαστική κατάσταση προσφευγόντων

1. Ý.Û-Ŵ
2. ï.Û-Û.
3. ï.ï-Û.
4. Ŵ.ï-- .
5. Θ.Û-Ý.
6. ŷ.Û-Ý.
7. - .μ-Ŵ.
8. Ŵ.Γ-- .
9. - .ŴŴ
10. ŷ.ŴŴ
11. ŷ.Ŵ- .
12. Ý.ŴÝ.
13. Ý.ŴŴ.
14. ï.ŵ-Ŵ.
15. Ŵ.ŵ-Ŵ
16. μ.Ŵ—.
17. Ý.Ŵ-Ŵ
18. Θ.ŵ-Ý.
19. Û.ŵ-Ŵ.
20. —.ŴÛ.

21. $\acute{W}.\ddot{Y}-\check{y}$.
22. $\grave{y}.\ddot{Y}-\ddot{y}$.
23. $\check{y}.\ddot{Y}-\mu$.
24. $\mu.\ddot{Y}-\theta$.
25. $\theta.\ddot{Y}-\theta$.
26. $-.\ddot{Y}-\ddot{Y}$.
27. $\theta.\dot{y}$.
28. $\theta.-\ddot{y}$.
29. $\acute{W}.-\ddot{y}$.
30. $\check{y}.-\grave{W}$
31. $\text{---}.\ddot{Y}$.
32. $\theta.-\check{y}$.
33. $\acute{W}.-\grave{W}$
34. $\text{---}.\ddot{y}$.
35. $\acute{u}.-\ddot{y}$.
36. $\acute{W}.-\ddot{y}$.
37. $\theta.-\grave{W}$
38. $-.-\acute{W}$.
39. $\acute{u}.-\grave{W}$
40. $\grave{W}.-\acute{W}$.
41. $\theta.\check{y}-\acute{W}$.
42. $\check{y}.\check{y}-\acute{u}$.
43. $\check{y}.\check{y}-\acute{u}$.
44. $\theta.\text{---}\grave{W}$.

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου